

uit de geschiedenis van zijn tijd vertoonden.

In 1583 brachten enkele vrienden, die hem als een gevaarlijk mensch voorstelden, Palissy in de Bastille. Hij was toen een man van zeventig jaar. In de donkere

gevangenis is hij vier jaar later gestorven.

Zijn werk is blijven leven en zijn naam geldt onder de mannen van het vak als die van een meester in de kunst.

IN LEVENSGEVAAR.

DOOR W. METS A.Z.

Op mijne veelvuldige wandelingen langs de kustplaats, waar ik geruimen tijd verblijf hield, ontmoette ik meermaals een ouden vischer. De man trok, zoowel door zijn forsche gestalte als door zijn vriendelijken blik, terstond de aandacht.

Ondanks de zeventig jaren, die bij grootendeels in de open lucht, in wind en weer had doorgebracht, waren zijn blonde haren nog ter nauwernood met een grjts tintje doorvlochten.

Zijne krachtige gestalte verhief zich nog kaarsrecht, terwijl de man, om zijn kracht te toonen, nog somwijlen een zwaar anker of ander wichtig voorwerp van den grond ophief.

Nu en dan maakte ik eens een vluchtig praatje met hem, waarbij hij mij vele ophelderingen omtrent visscherszaken en zoo meer gaf.

Eens, toen ik wat langer met den man koutte dan gewoonlijk, en mijne verbazing te kennen gaf over zijn kracht en flinkheid op zulk een leeftijd, zei hij met een glimlachje: „Ja, mijnheer, ik had nooit gedacht zoo oud te zullen worden.”

„Waarom niet?” vroeg ik. „Ben je dan soms ernstig ziek geweest?”

„Veel erger, mijnheer, maar als u het weten wilt, kan ik u de geschiedenis wel eventjes vertellen.”

Ik luisterde natuurlijk belangstellend, toen de man mij op zijn eenvoudige manier het volgende meedeelde:

„Ik zal zoowat drie jaren getrouwd geweest zijn, want ik telde acht-en-twintig jaar, toen ik op ongeveer een uur afstand

van onze haven naar een der buitenbanken was gegaan, om oesters te zoeken. Ik had een paar flinke nieuwe waterlaarzen aan.

Om op een van de oesterbanken te komen, moest men een omweg maken van een uur gaans.

Na een paar uren te hebben gezocht, met zeer lagen waterstand, had ik zoo ongeveer vijftig oesters verzameld, die ik in een net op den rug droeg.

Naar gissing had ik dien dag voor een rijksdaalder ingezameld.

Daar het langzamerhand begon te schemeren, — 't was ongeveer half October, — besloot ik huiswaarts te keeren.

„Als ik nu de geul doorwaad, wat ik op mijn laarzen best zal kunnen doen,” zoo dacht ik bij mij zelf, „dan loop ik in een rechte lijn naar land toe. „Ik kan dan nog net voor het invallen van den vloed aan wal zijn en win een loop van ruim drie kwartier uit.”

Het duurde dan ook niet lang of ik had de geul bereikt en waadde door ongeveer een voet water.

Het viel mij echter niet mede, dat de bodem daar zoo zacht was.

Nu en dan zakte ik tot de enkels in de modder en hoe meer ik naar het midden van de geul kwam, hoe erger het werd. Eensklaps zakte ik zoo diep in den slijkerigen grond, dat ik er tot aan de knieën in stond.

Hoe ik mij ook inspande, het was me onmogelijk mij uit de kleverige modder te bevrijden en ik scheen al dieper en dieper te zakken.

Het zweet stroomde me van het lichaam. Ik beproefde mij voorover te laten vallen;

het gelukte me, alleen het bovenlichaam zoover te buigen, dat het net met oesters mij over het hoofd gleed en voor me neerviel.

Ik stootte een angstkreet uit toen ik bespeurde dat de vloed was angebroken en het water langzaam, doch zeker steeg.

Als het me niet gelukte mij uit de modder los te maken, zou ik ellendig moeten omkomen, want het water, dat vijf voet moest stijgen alvorens het toppunt te hebben bereikt, zou mij ver boven het hoofd rijzen en jammerlijk doen stikken.

Er woel een stevig landbriesje, dat mijn hulpgeroep van de kust voerde en aan land onhoorbaar maakte.

Trouwens, er was haast niet aan te denken, dat ik zou worden opgemerkt, omdat ik mij op een der eenzaamste punten van de kust bevond, waar bijna nooit een menschelijk wezen gezien werd.

Zoo tobde ik met doodsangst in het hart. Mijne hulpeloosheid was oorzaak, dat langzamerhand alle zelfvertrouwen en geestkracht in mij verloren gingen.

Reeds stond het water tot aan mijn heupen. Vruchteloos verspilde ik mijn krachten om mij los te werken en te vergeefs riep ik om hulp.

De kans op redding werd al minder en minder en scheen ten laatste geheel verloren.

Het water stond mij tot aan de borst.

Indien het nog slechts een voet steeg, zou het neus en mond hinnendringen en zou een einde aan mijn strijd zijn gekomen.

De gedachte aan dat alles wekte vreeslijk sambre gevoelens in mij op.

Tot heden had ik nog niet aan mijn jonge vrouw gedacht, maar op dat oogenblik kwam haar beeld mij voor den geest. Ik zag haar met ons lief kind, een alleraardigst ventje van twee jaar aan de hand, bij de deur staan om uit te zien of vader nog niet naar huis kwam.

Een nameloos weemoedig gevoel overstelpte mij en ik zou hebben kunnen huilen, als ik maar geweten had, hoe daarmee te moeten beginnen.

Dit laatste voegde hij er met een onbetaalbaren eenvoud bij.

„Reeds bij herhaling had ik beproefd om de voeten uit mijn laarzen te wringen

en deze in de modder achter te laten. Het verlies er van zou voor mij wel een groot offer zijn, doch het gold mijn leven, en dat woog toch het zwaarst.”

De nieuwe lederen veters, waarmede ik mijn laarzen onder de knie stevig had vastgemaakt, verijdelden al mijne pogingen.

Hoe ik ook rukte en wrong, er was niet de geringste kans om mijne voeten uit de lederen omknelling los te werken.

Reeds was het water tot aan mijn schoenen gewassen. Nog een paar centimeters hooger en alles zou beslist zijn. Gelukkig was de oppervlakte van het water nagenoeg spiegelglad, anders zou mijn einde reeds spoedig daar geweest zijn.

Plotseling kwam een denkbeeld bij mij op. Zou ik mijn laarzen niet kunnen stuknijden? Zoodra die vraag bij mij oprees, tastte ik in den zak om te voelen of ik mijn mes wel bij me had gestoken.

Goddank! Ja, daar voelde ik het.

Snel trok ik het te voorschijn, opende het en beproefde mijn boeien los te snijden. Om dit te kunnen doen, moest ik bij herhaling het hoofd geheel onder water steken.

Gelukkig! één veter was doorgesneden en langzaam doch zeker, gleed het mes door het leer van de laars.

Een ruk en mijn rechtervoet was vrij.

Als bij instinct plaatste ik dat lichaamsdeel op het net met oesters, dat voor mij in de modder lag en daar vond ik een tamelijk vast standpunt op.

Nu nog de andere laars losgesneden. Weer moest ik herhaalde malen het hoofd onder water steken.

Ik sneed er op los als een bezetene! Dat ik ook nu en dan mijn huid wel eens raakte, voelde ik op dat oogenblik niet.

Godlof! Ook van de linkerlaars raakte ik ontslagen.

Het werd meer dan tijd, mijnheer; want het water stond mij tot aan de kin.

Ik heb op dat tijdstip geleerd: als het water aan de lippen komt, dan is de redding nabij.

Het gelukte mij, ook den linkervoet op het net met oesters te plaatsen, hoewel het mij ontzettend veel inspanning kostte, om het evenwicht te bewaren.

Ik wist, dat ik nog ter nauwernood

half gered was. Minstens een kwartier zou ik moeten zwemmen om de kust te bereiken, en met mijn kleederen aan, zou mij dat niet gelukken.

Met groote moeite ontdeed ik mij van alles, wat ik aan het lijf had; ook van het mes, dat mij zulke onschatbare diensten had bewezen.

Het net met oesters op den bodem der zee, bood mij bij al deze verrichtingen een tamenlijk vast steunpunt.

Eindelijk was ik zoover gevorderd, dat ik den zwemtocht zou kunnen ondernemen.

Het was inmiddels volslagen donker geworden, doch een donkere streep aan den horizon deed mij gelukkig het land herkennen.

Ik wist dus welke richting ik had te nemen. Mijn kalmte was geheel teruggekeerd, en met langzame, regelmatigige slagen zwom ik naar land.

Niet zonder bekommering ontdekte ik, dat ik moe was.

Bijna op hetzelfde oogenblik doortrilde mij een ongekend gevoel van dankbaarheid, mijn knieën raakten den zandigen bodem.

Nu had ik nog slechts een paar minuten

voort te waden, en ik stond aan land.

Toen ik in veiligheid was, voelde ik de tranen langs mijne wangen loopen.

Gelukkig was het donker, zoodat niemand kon merken in welk een toestand ik mij bevond. Ik was zoo gelukkig om aan den oever eenig half gedroogd zegras te vinden, waarmede ik mijn lichaam zoo goed mogelijk bedekte.

Niet ver van het dorp ging ik een weide in, waar ik wist dat een aantal koeien graasden. Daar slaagde ik er in, een der dieren van het dek te ontdoen en dat sloeg ik mij om het lichaam.

Toen eerst durfde ik het dorp ingaan. Ik vond mijn vrouw in doodsangst over mijn ongewoon lang uitblijven. Zij schreide bij de mededeeling van mijn levensgevaarlijk avontuur en had dan weer moeite om het niet uit te proesten als zij mij aankeek, zooals ik daar stond, nog altijd in het koeiendek gehuld."

Hiermede was zijn vertelling geëindigd.

Met een warmen handdruk scheidde ik van den flinken ouden visscher, doch vond zijn ongekunsteld verhaal merkwaardig genoeg om het op te teekenen.

EEN EIGENAARDIG BANKET.

In Gelderland regeerde in het begin der 16^e eeuw Karel van Egmond, zoon van Adolf. Hij huwde met Elisabeth, dochter van den hertog van Brunswijk.

In 1519 kwam de hertogin met een groot gevolg in Zutphen als de eerste der Geldersche hoofdsteden. Ze werd daar met veel statie ontvangen.

Van Zutphen begaf de hertog zich met zijn gemalin en zijn gevolg naar Arnhem. Daar was men een weinig gebelgd omdat Zutphen die eer te heurt was gevallen, maar toch wilde men ook een bruilofsfeest geven. De stad werd geillumineerd met

pekkranen en fakkels, toen pekworsten en zwevelkeersen genoemd. Een kostbaar geschenk van zilver werd de hertogin aangeboden, henevens drie paar ossen van 68 gulden het stuk.

Aan den vorstelijken maaltijd wachte de hertogin een verrassing. Bij het nagerecht opende zich eensklaps de zoldering en daaruit kwam een wolk statig naar heden tot boven haar hoofd. Met groot geraas barstte ze daarop uiteen en de hertogin werd bijna bedolven onder een overvloed van banket, suikerwerk en welriekende wateren.